

ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ—ΑΠΟΚΡΕΩ

Ποία είναι ή ψυχή τῶν κοινῶν λεγομένων ἀπόκρεω; Νὰ φανεύμεθα ὅπε εἴμεθα ὅτε δὲν εἴμεθα. Τοῦτο ἀκριβῶς είναι ή πηγὴ τῆς φαιδρότητός μας.

* *

Βαρύνεσθε διτε εἰσθε ἄνδρες· δὲν σᾶς πλησιάζει καμμία κόρη χωρὶς φόρου· ἔνα κοστοῦμι ἐκ τοῦ Παναυλῆ καὶ ἀμέσως ἀπολαμβάνεσθε εἰς τὸν καθρέπτην σας ὡς χαριεστάτη Κυρία.

Κουράζεσθε νὰ εἰσθε γυναῖκες· τὴν ἐννοοῦμεν τὴν κούρασιν αὐτὴν καὶ τῶν ἑγγάμων καὶ τῶν ἀγάμων· δὲν ἔχετε ή ν' ἀνοίξητε κρυφὰ τὸ ἴματοφυλάκιον τοῦ συζύγου ή τοῦ ἀδελφοῦ, καποτε τοῦ ἔξαδέλφου καὶ μὲ τὴν εἰδίκην τῶν μεταμορφώσεων τέχνην, ἵς διόλου δὲν στερεῖσθε, ἔξερχεσθε ἀπὸ τὰ ἀρσενικὰ boudoirs τέλειοι ἄνδρες, δηλαδὴ φαίνεσθε τοιοῦτοι. Αὐτὸ τὸ φαίρεσθε είναι ἀκριβῶς τὸ μπουκέτο τῆς ἥδονῆς. Εἳναν δὲν προσλαμβάνετε ἀμέσως τὸ κάλλος τοῦ Πραξιτελείου 'Ερμοῦ, ἀλλ' εἰσθε τόσον ἀπειροι ὡς ἄνδρες—οὐδέποτε ἐλπίζω μετήλθετε τὸ ἀχαρι αὐτὸ ἐπάγγελμα—ώστε νομίζει τις διτε πρὸ δλίγου ἐπλάσθητε εἰς τὸ ἐρμογλυφεῖον τοῦ οὐρανίου Δρόσου. Τὰ ἐνδύματα, ξενιζόμενα διτε ἔγενοντο αἰφνιδίως φάκελλοι τοιούτων μυροβλήτων, ἐπιστολῶν—μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, κυρία μου, διτε τολμῶ νὰ δμιλῶ περὶ τῶν σαρκῶν σας—κατ' ἀρχὰς διαστέλλονται, ἀπλόγονται, ὡς νὰ ἡσαν ποδιά Χλόης εἰς ἥν ἀπὸ τοῦ δένδρου ῥίπτει δάφνις χρυσοῦς καρπούς—ἀλλ' ἐπειτα ὑπὸ τῆς θεσπεσίας ἐπαφῆς θερμαινόμενα συστέλλονται, κολλῶσιν ἐπάνω σας ὡς διψαλέα χείλη εἰς χείλη ὑδρίας.

Ἄλλοι βαρύνονται διτε είναι ἐν γένει ἀνθρωποι. Τὸ Μασκαροποιεῖον τοῦ κ. Παναυλῆ ἀνοίγει πρὸ αὐτῶν εὐρὺ στάδιον ἀποκωάσεως καὶ ἐκλέγει ἔκαστος τὸ κοθεινὸν τῆς καρδίας του ζωόν.

* *

"Ολον τὸ πνεῦμα τῶν ἀπόκρεω ἐκφράζεται διὰ τοῦ πρωσπείου. Η σημαία τῶν ἀπόκρεω είναι τὸ πρωσπείον.

Τὸ τὴν προστασίαν τῆς σημαίας αὐτῆς τελοῦνται δλαι αἱ ἀνονσαὶ, δλαι αἱ τρέλλαι.

Τηπήκοος τοῦ πρωσπείου είσαι ἰσχυρότερος τοῦ ὑπόκου τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας.

Τὸ πρωσπείον είναι δ βασιλεὺς—μασκαρές βασιλεὺς—τὸν ὁποῖον ἐκμεταλλεύεσαι χωρὶς ὑπ' αὐτοῦ νὰ φορολογῆσαι.

Καὶ τὸν βασιλέα αὐτὸν τὸν φέρεις ἐπὶ σου· ή δύναμίς του σοὶ ἀνήκει. Δὲν είναι, ὡς ή δύναμις τοῦ θεοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ξεύρεις ποῦ νὰ ζητήσῃς, ὅταν τὸν χρειασθῇς· δὲν είναι ὡς ή δύναμις βασιλέως, ητις είναι δικῆς σου ἀδυναμία.

"Βχεις τὸ πρωσπείον. "Βχεις τὸ πᾶν. Δύνασαι καὶ τὸν θεὸν καὶ τὸν βασιλέα νὰ τοὺς κρύψῃς ὑπ' αὐτῷ.

Είναι τοῦ Γρυπάρη τὸ πλοῖον — διὰ τοῦ ὁποίου δύνασαι νὰ ἀνατινάξῃς εἰς τὸν ἀέρα ἀνδρόγυνα, ἔρωτας, αἰσθήματα, γνωριμίας.

Βυθίζεσαι εἰς τὸ πρωσπείον καὶ ἐν στιγμῇ γίνεσαι παντοδύναμος.

Είσαι σὺ, ἀλλὰ δὲν είσαι σύ.

Διέκοψας τὰς σχέσεις μετά τινος φίλης σου· σ' ἔβαρύνθη ἡ τὴν ἔβαρύνθης. Ἐπὶ τέλους δὲν σὲ θέλει πλέον· τῆς φαίνεσαι ή ἔξαντλησις τοῦ ἀνδρικοῦ γένους· τὸ ὡμέγα τοῦ φύλου σου· αὐτὴ είναι νέα· καὶ θέλει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς νέους, τοὺς ἀγνώστους τοῦ ἀλφαριθμούς.

Αἴφνις μετ' δλίγας ὥρας παρουσιάζεσαι προσωπιδοφόρος καὶ ἐκείνη σὲ περιεργάζεται μετὰ περιεργειας πρῶτον, μετὰ τρυφερότητος ἔπειτα, τὴν προσκαλεῖς εἰς βάλς, τὴν περιδενῆς, σὲ περιδινεῖ, αἱ χεῖρες σφίγγονται, δύο σάρκες γίνονται μία, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, δὲν ξεύρω ποία ύγρα ἔρωτικὰ μεταδίδετε ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ή τρυφερότης γίνεται πάθος καὶ χρήζει μεστηριώδης κρυφὴ σιγανὴ συνδιάλεξις ὡς φύλλων δένδρου ἔξομολογουμένων τοὺς ἔρωτάς των ή κυματίων ἀσθενῶν κατατιθέντων εἰς τὴν ἀκτὴν τὰ μύχια παράπονά των. Η τρυφερότης γίνεται πάθος, δρχεῖσθε πρὸς μουσικὴν ἔρωτος καὶ εἰτα ῥίπτεσθε ἔκστατικὸν ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὁ εἰς, διότι τόσον σᾶς ἐμέθυσεν ἡ ἀμοιβαία τῶν σωμάτων σας κλίσις, ὥστε δὲν δύνασθε νὰ κρατηθῆτε ἐπὶ τῶν ποδῶν.

"Ολος αὐτὸς ὁ ἐσωτερικὸς ἀτμὸς πρέπει νὰ διέλθῃ διὰ δικλείδως, ητις εἰς τὸ λεξικὸν τοῦ ἔρωτος λέγεται φλημα.

'Αλλὰ πρὸς τοῦτο ἀφαιρεῖται τὸ πρωσπείον καὶ . . . ή μαγεία διαλύεται.

'Ακούεται ἐν ψυχρόν :

— Σὺ ίσος;

Καὶ τὸ ἵντερμέδιον τῆς περικολόζας αὐτῆς κωμέδιας καταστρέφεται.

Τὸ πρόσωπον ἐζήτησεν ἡ ἀπατήση τὸ πρωσπείον καὶ τὸ πρωσπείον ἐξεδικήθη.

Τὸ φίλημα ἐπρεπε νὰ δοθῇ ἐπὶ τοῦ πρωσπείου.

* *

Αἱ ἀπόκρεω είναι ή ἀνοίξις τῶν καρδιῶν. Συμπίπτουν δὲ καὶ μὲ τὴν ἀνοίξιν τῆς φύσεως. "Ολη ή φύσις, σύμβολον ἔχουσα τὴν ἀμυγδαλῆν, τινάσσει διὰ τῶν ἀνθέων αὐτῆς τὸ μανθῆλι—κατὰ τὴν πράγματι σαιξιστήρειον τοῦ 'Ορίωνος ἐκφραστιν—καὶ μᾶς προσκαλεῖ εἰς μυρίας μετ' αὐτῆς πανηγύρεις.

Τὰ ἀνθη τῶν ἀπόκρεω—είναι τὰ πρωσπεία· ἀλλὰ τὰ πρωσπεία είναι τὰ σύμβολα, τὰ πράγματικα ἀνθη είναι αἱ καρδίαι τῶν γυναικῶν, αἵτινες τώρα ἀνοίγουν καὶ αὐται δπως τὰ ἀνθη τῆς ἀμυγδαλῆς, ἀνοίγουν, καὶ ἀλλαι μὲν εἰσδέχονται καὶ ροφεῖ μειδιάματα μετὰ φιλοφροσύνης, ἀλλαι φιλοφροσύνας μετὰ μειδιάματος, ἀλλαι μίαν ἐκμιστήρευσιν, καὶ ἀλλαι ἔρωτα βαθύν, ἀληθινόν, πραγματικόν.

* *

"Ο, τι ἐπρεπε νὰ γίνεται δλον τὸ ἔτος, νὰ είναι ὡς πρὸς τοῦτο διαρκεῖς ἀπόκρεω—μόλις γίνεται καθ' ἐν ἑκατοστόν, τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Τι γίνεται;

"Εκείνη ή βλακώδης τῶν καρδιῶν αὐλαία—ὡς πρόληψις, ὡς τύπος, ὡς συνήθεια, ὡς μωρά—ζνασηκόνεται δλίγον, ὡς ὅταν καταβαίνουσα ἐκ τῆς ἀμάξης ή ἀναβαίνουσα κλίμακα ἀνατηκόνεις μικρὸν τὴν ἐσθῆτά σου καὶ μᾶς χαρίζεις δλίγον τὴν θέαν τῆς τορευτῆς καὶ παχουλῆς σου κνήμης—καὶ οἱ θυντοὶ καὶ αἱ θυνταὶ οὓς ὁ θεὸς πρώτησ τοὺς μὲν διὰ τὰς δὲ, ἀλλ' οὓς ή κοινωνία ὥπλισε διὰ βλακείας τὰς μὲν κατὰ τῶν δὲ—προσεγγίζονται, ἔξηγοῦνται—συγεννοῦνται καὶ συνεύ.

— "Ε! έ! ποῦ πᾶς;

— Γιατί; Νόστιμο καὶ αὐτό. "Ηθελα νὰ πῶ συνευφραζονται. Καὶ παρακαλῶ ἀλλοτε, καλή μου φίλη, νὰ μή με διακόπτης.

— Δέν με εἶπες ἀλλοτε γά σὲ κρατῶ ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ μὴ εύσχημου;

— 'Οραια! Νὰ ἀπολαμβάνω δηλαδὴ ἀσχημιές! 'Εγώ

